

Здравко Сребров
Великанът вятър

В хладната пещера беше глухо и тъмно. От камъните ѝ сълзеше вода, а от дълбочината се източваше подземна река. Миришеше на влага и на застояла тиня. Но малкият пещерен гущер – протейт – живееше добре в пещерата. Той беше сляп и можеше да не яде по цели седмици. Дремеше в локвичката до голямата канара, под която спеше Великанът вятър.

Великанът вятър отвори очите си, дълбоки като троянски паници, повдигна къделените си вежди и въздъхна сърдито. Малкият пещерен протей бързо изпълзя и се скри в скалната пукнатина. Над главата на Великана вятър излетя с писък хвъркато мишле – прилепчето. То се завъртя навън около стария дъб, но скоро се върна в тъмната пещера.

В гората се разсъмваше. Светлината отвън едва се процеждаше през дърветата, навлизаше бавно в пещерата – пепелява, сивосребърна, – попълзяваше по голямата канара, дето дремеше Великанът вятър. Подземната река залъкатуши, заблестя като лъскавия гръб на змия. Мишлето се закачи о каменния свод с острите си нокти дълбоко навътре и увисна с главата надолу като вехто чадърче... И то обичаше като малкия протей да живее на тъмно. Денем висеше в пещерата, а вечер излиташе в тъмната гора на лов за бръмбари и нощни пеперуди.

До прилепчето пропълзя протейт. Той се боеше от светлината и от Великана вятър. Един път Великанът го издуха навън от пещерата – върху голямата скала. На светло и на сухо пещерният протей щеше да умре. Но за негово щастие завая пролетен дъжд и малкият протей допълзя до пещерата по дъждовната вадичка.

– Какво става навън? – попита протейт прилепчето. – Накъде е тръгнал Великанът?

– Съмва се – отговори хвъркатото мишле – и става студено. Великанът вятър тръгва да събаря света.

– Светът като мене ли е голям? – запита протейт. – Един път Великанът и мен събори. Издуха ме от пещерата, но аз пропълзях и се върнах. Чак пък толкоз не е силен!

– О – възрази прилепчето, – светът е много, много по-голям от тебе! Какво си ти? Едно нищо и никакво червейче. А Великанът вятър е много силен. Канари събаря, поваля цяла гора – той е господарят на света.

Пещерният протей искаше да се усмихне, но не можеше...

– Господар?... А защо ми е на мен гората, нека я поваля.

– О, там има много храна – отговори прилепчето.

– Храна?... Аз мога да не ям – стига ми едно червейче на седмица.

Добре съм, като лежа.

– Ти все лежиш, все лежиш и пълзиш – упрекна го прилепчето, – не знаеш да хвърчиш. Ако знаеше, щеше да видиш гората... и земята долу. Ох, колко е широко навън, пълно е с мухички през пролетта, през лятото – с комари, бръмбарчета, пеперуди!

– Ти си глупав!... Пролетта... Лятото... – пак се опита да се усмихне малкият протей. – Защо ми е? И да хвърчиш, и да пълзиш, все в пещерата ще се прибереш. А какво пък... – Но той внезапно млъкна и се сви в скалната пукнатина.

* * *

Великанът вятър въздъхна още по-сърдито и се измъкна от пещерата. Беше спал много, стар беше, хилядогодишен, боляха го кокалите от лежането и от влагата. Погледна гората. Тя му се видя грозна и чудна. Клоните на стария дъб бяха черни, шумата кафява, като опърлена от силен огън. Тревите – сухи и изпотъпкани. Само мъховете и лишееите се жълтееха по старите дънери, по едрите камънаци и желъдите се гушеха, окапали в ланската шума. Никъде не се виждаше ни червена ягодка, ни малина, ни синя трънка, ни дива круша.

Великанът чу: гората глухо въздишаше, ождняла за влага, уморена за сън. Добрите горски животни, бурените, тревите, буболечките чакаха бялата зимна покривка. Цялата гора, пълна с всякакви чудеса, събираше сили през зимата под снега.

– Хуууу – изръмжа Великанът вятър, – стара, овехтяла гора – такава аз не харесвам! – Погледна нагоре. Небето беше синьо и дълбоко като езеро. Но в него не летяха лястовици, не се стрелкаха мушици и бръмбари. Ставаше все по-студено. Зад един голям облак на изток слънцето се мъчеше да погледне над гората. Златото трептеше по наръбените му краища, но не топлеше. Облакът растеше като косматото чудовище и го затуляше.

Тогавя Великанът се изправи пред глухата пещера, разпери ръце, отвори големите си очи, развя сивите си коси и задуха с най-студения си дъх:

– Фюууу-хууууу-хууу-ууу...

Цялата черна гора се залюля, земята, забуча. В доловете зашумяха листа, дигнаха се като птичета в небето. Мъховете затрепераха. Засвириха с тънки свирки сините скали от върховете. Заспалият таралеж, свит на кълбо до дънера на стария дъб, уплашено подаде муцуна, сви се от студ отново в бодлите си и се търкулна в дола. Катеричката, която се подаваше от хралупата на дъба, усети ледения дъх на вятъра и се скри в

дупката си. Два големи черни орела се издигнаха до тъмния облак. Разпериха широко-широко крилете си, направиха голям кръг по небето и поведоха облака над почернялата гора.

– Фюууу-фюууу – духаше Великанът вятър. Брадата му се мяташе като бяла гръста, заплиташе се в шипките и глогините, омотаваше се в стеблата на високите буки, смиташе сухия лишей по голямата канара, потапяше се в сребърните води на ручея.

Тогава от черния облак, който затуляше слънцето и покри гората, започна да вали сняг. Като бели пеперуди полетяха снежинките, пръснаха се над гората по каменните върхове, навлязоха в доловете, боричкаха се една друга, носеха се на север, на юг, на изток, на запад, падаха по кафявата и почерняла гора.

– Фюууу-фюуууу-фюууу-фюуууу-хууу-у-ууу – духаше разперен над канарата, разсърден и зъл Великанът вятър.

Облакът вече покриваше цялото синьо небе. Орлите бягаха напред към потъмнялата земя – долу, където димяха заводи, белееха се нови градове и се ширеха кооперативни стопанства с дълги постройки, покрити с червени керемиди... Подир орлите летяха, въртяха се, играеха бели-бели снежинки. Засипваха отгоре, отстрани, отляво, отдясно старата гора, затрупваха с преспи доловете, скалите, полянките.

Проточиха се по вейките, по клоните, по дънерите брадати мъхове – от чисто сребро. Дърветата се залюляха като бели гемии. Под тях, де-то растяха къпините и глогът, се изгърбиха с посребрена козина северни мечки, лисици, белки. Стана светло като в празник!

Старата баба Костенурка, заровена в горската шума на топло, заспа, свита в костената си черупка, под малкия снежен калпак. Заспа в дупката си, затлъстял от жълди, и косматият мързелив язовец. Само едрият мъжкар – вълкът – стоеше на ниския рид под гората с наострени уши, загледан надолу в дима на комините, и вятърът рошеше гъстата козина на врата му. А вълчицата, завряна в коренището на бука – гладна и жадна, – ближеше със зачервен език нежния сняг, който се лепеше по поста-лия ѝ корем.

– Аууу – зави изведнъж мъжкарят вълк, подвил опашка и дигнал влажна муцуна към голямата канара, където беше застанал Великанът вятър. По гърба му се трупаше сняг. Той се разгърси, след туй се смъкна със скокове по нанадолнището към побелелия сеченак – там, под меката шума, се гушеше сега семейството на стария заек...

* * *

Снежинките падаха по главата, по раменете, по брадата на Великана вятър! Скоро той заприлича на бял оснежен дъб. Мяташе ръце като клони над голямата канара, дигаше къделените си вежди, кокореше очите си – най-после му се доспа. Нежното шумолене на снежинките в дъбовата шума го приспиваше, бялата снежна гора го омая...

Тогава Великанът вятър раззина огромната си уста, в която се вмъкваха хиляди ледени пеперуди, прозина се сънливо и бавно се скри в глухата пещера – беше си свършил работата!

Малкият пещерен протей обърна към него сляпото си око и се сви на кълбо в пукнатината. Хвъркатото мишле се откъсна от свода, прехвъркна над главата му навън към дъба, но се уплаши от снега. Върна се и пак увисна в пещерата с главата надолу. Тогава протейт отново допълзя до него и го запита:

– Какво стана навън, какво направи Великанът вятър?

– Стана хубаво, светло и по цялата гора бяло, но мене ми боде в очите и няма нищо за ядене, студено ми е и ми се спи. А долу, дето димят комините – там живеят хората, – сега е голям празник. По елхиците бляскат огънчета като светулки, не, като звезди – вижда се отдалече!... И хората пеят... Това направи Великанът вятър. Ох, той е страшно силен! Всичко се промени, стана ново – не може да се познае.

– Чакай и аз да видя – каза протейт, допълзя до края на пещерата и взря слепите си очи навън, към бялата гора. Но той чу воя на вълка и уплашено се дръпна в пещерата.

– Какви глупости! Променило се!... Светло и бяло!... За какво ми е? – обърна се той към прилепчето. – И с какво е пък толкоз силен Великанът вятър? Издуха ме на канарата, а аз пак допълзях... Нищо хубаво няма – каза доволен протейт. – По-добре ми е на тъмно в пещерата... А пък ти – рече да се усмихне малкият протей – какъв си смешен: пеят!... – И той запълзя отново, но като си спомни воя на вълка, сви се неспокоен във влажната гънка на канарата.

„Нали е сляп – помисли, като заспиваше надолу с главата, хвъркатото мишле, – какво ще види!... И не хвърчи!...“

* * *

Великанът вятър легна отново под голямата канара и се усмихваше – беше доволен!... Снегът спря да вали. Стана тихо в гората... Сега вече гората му харесваше – светла, бяла и чиста като невеста, накичена с бели венци, нагиздена с бяла булчинска дреха.

А от хралупата на стария дъб насреща току изскочи пак

катеричката. Тя помириса снега, метна кафявата си мъхната опашка, покатери се до оснежения върхар на дъба и се загледа в долината, където димяха комините, където живееха хората.

В бялата млечна далечина избухваха червени, жълти, сини огньове, пръскаха се на ярки звезди – високо, високо в помътненото небе.

„Не е, не е от комините!“ – мислеше зарадвана катеричката...

А в тихата гора, в снежните ѝ клонки, потрепваха златни искрици, по белите върхове на планината припламваше зарево.

Катеричката се свлече стремглаво до хралупата – беше премръзнала! По стъпките ѝ се събаряше на бели облаци разсипаният сняг. Свря се до порасналите си катеричета, погали ги по муцунките и им даде по един лешник и по едно орехче.

– Честита ви бяла зима, мои мамини мъничета – каза майката на децата си, като се свиваше на топло в хралупата. – Честита Нова година!

КРАЙ

© Здравко Сребров

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8909>]